

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1971-1972.

29 JUNI 1972.

Voorstel van wet tot wijziging van artikel 77 van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde en tot wijziging van het koninklijk besluit nr 20 van 20 juli 1970, bekrachtigd bij de wet van 27 mei 1971.

TOELICHTING

Sommige categorieën van minder-validen worden terecht op drie verschillende wijzen fiscaal bevoorrecht bij de aankoop en het bezit van een autovoertuig bestemd voor hun persoonlijk gebruik.

Het gaat hier om de blinden, om de burgerlijke en militaire oorlogsinvaliden met een invaliditeit van minstens 50 pct., om diegenen die niet beschikken over het gebruik van hun bovenste ledematen en tenslotte om diegenen die voor minder dan 50 pct. beschikken over het gebruik van hun onderste ledematen.

Zo noteert men in de eerste plaats het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970, bekrachtigd door de wet van 27 mei 1971 en getroffen ter uitvoering van artikel 37 van het B.T.W.-Wetboek. Punt XXII, van tabel A, gevoegd bij dit besluit, voorziet inderdaad in een tariefverlaging van 25 pct. naar 6 pct. B.T.W. bij de aankoop van een personenwagen door een invalide in de gevallen en onder de voorwaarden uitdrukkelijk voorzien.

In de tweede plaats is er de bepaling van artikel 77, § 2, van hetzelfde B.T.W.-Wetboek dat voorziet in de terugbetaling van de door een minder-valide betaalde B.T.W. bij de aankoop van een dergelijk voertuig.

Tenslotte voorziet artikel 5, § 1, 3°, van het Wetboek der met inkomstenbelastingen gelijkgestelde taksen in een vrijstelling van de verkeersbelasting voor de voertuigen die door groot oorlogsinvaliden en door gehandicapten voor hun per-

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1971-1972.

29 JUIN 1972.

Proposition de loi modifiant l'article 77 du Code de la taxe sur la valeur ajoutée et l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970, confirmé par la loi du 27 mai 1971.

DEVELOPPEMENTS

Certaines catégories de handicapés bénéficient à juste titre de trois avantages fiscaux en ce qui concerne l'acquisition ou la possession d'une voiture automobile destinée à leur usage personnel.

Il s'agit des aveugles, des invalides de guerre militaires et civils ayant une invalidité de 50 p.c. au moins, des personnes ne pouvant se servir de leurs membres supérieurs et enfin de celles qui n'ont l'usage de leurs membres inférieurs qu'à raison de moins de 50 p.c.

On a donc en premier lieu l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970, confirmé par la loi du 27 mai 1971 et pris en exécution de l'article 37 du Code de la taxe sur la valeur ajoutée. Il résulte en effet du point XXII du tableau A annexé à cet arrêté que le taux de la T.V.A. est réduit de 25 p.c. à 6 p.c. lorsqu'une voiture automobile est acquise par un invalide dans les cas et aux conditions que ledit point XXII énumère explicitement.

Il y a ensuite la disposition de l'article 77, § 2, du même Code, qui prévoit la restitution de la T.V.A. acquittée par un handicapé lors de l'acquisition d'un tel véhicule.

Enfin, aux termes de l'article 5, § 1er, 3°, du Code des taxes assimilées aux impôts sur les revenus, sont exempts de la taxe de circulation les véhicules utilisés comme moyen de locomotion personnelle par de grands invalides de la guerre

soonlijk gebruik worden aangewend. De bijlage A, gevoegd bij artikel 179 van dit Wetboek, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 maart 1964, preciseerde welke personen er, bij toepassing van dit voornoemd artikel 5, als gehandicapten dienden beschouwd. Daar de bepalingen van artikel 179 voornoemd uitdrukkelijk werden opgeheven door artikel 94 van het B.T.W.-Wetboek dient men zich bijgevolg tot de criteria van dit laatste Wetboek te richten, en meer bepaald tot artikel 77 hiervan om een nadere precisering van het begrip gehandicapte voor de toepassing van de verkeersbelasting te bekomen.

Voor de interpretatie van sommige termen terzake, zoals deze in verband met het vereiste « gebruik als persoonlijk vervoermiddel » kan verwezen worden naar de administratieve aanschrijvingen die werden gepubliceerd en die aansturen op een soepele interpretatie, derwijze dat de gehandicapte niet zelf het voertuig dient te besturen en dat het volstaat dat het voertuig ten dienste staat van de invalide, met andere woorden dat hij niet steeds in het voertuig moet plaatsnemen bij gebruik maar dat een aanwending ook toegelaten is voor het wegbrengen en afhalen van de invalide, voor het ophalen van dringende geneesmiddelen ten zijnen behoeve, en dergelijke. Alleen misbruiken terzake worden beteugeld.

In feite komen echter in deze wetgeving twee bepalingen voor die voor verbetering tastbaar zijn.

In de eerste plaats lijkt het niet zo logisch een volledige onbeschikbaarheid der bovenste ledematen te eisen, tegenover slechts 50 t.h. der onderste, om de fiscale voordelen te bekomen. Wie met het besturen van een wagen vertrouwd is weet dat het, in het actuele drukke verkeer, niet meer mogelijk is doeltreffend een auto te besturen zo men slechts voor 50 pct. of minder de beschikking heeft over de armen en handen. Het behoud van deze discriminatie heeft dan ook geen zin meer, zodat voorgesteld wordt de desbetreffende bepalingen te wijzigen in het B.T.W.-Wetboek. Hierdoor krijgen dan de bepalingen van artikel 5 van het Wetboek der met inkomstenbelastingen gelijkgestelde taksen impliciet een andere interpretatie.

In de tweede plaats is er de bepaling van het hogervernoemd koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970, en meer speciaal die van tabel A, XXII, 1, laatste lid waarin wordt gestipuleerd dat de invalide het voordeel van de tariefverlaging verliest bij de aanschaffing van zijn personenwagen zo hij reeds vrijwillig de verkeersbelasting betaalde. Deze bepaling heeft naar onze mening geen zin daar :

a) aan de integrale terugbetaalbaarheid van artikel 77 van het B.T.W.-Wetboek niet wordt geraakt, zodat het weinig zin heeft eerst de tariefverlaging te weigeren om daarna de volledige belasting terug te betalen;

b) het niet erg logisch is dat een invalide gestraft wordt met een belastingverhoging omdat hij of zij *vrijwillig* een andere belasting betaalde zonder hiertoe gehouden te zijn.

Er wordt dan ook voorgesteld deze bepaling te schrappen.

ou par des infirmes. Le tableau A annexé à l'article 179 du Règlement général sur les taxes assimilées au timbre, modifié par l'arrêté royal du 13 mars 1964, précisait quelles personnes étaient à considérer comme handicapées, pour l'application de l'article 5 précité. Les dispositions dudit article 179 ayant été expressément abrogées par l'article 94 du Code de la T.V.A., il s'impose donc de suivre les critères définis dans ce dernier Code, et plus précisément à l'article 77, afin d'avoir une définition exacte de la notion de handicapé, pour l'application de la taxe de circulation.

Pour l'interprétation de certains termes en la matière, tels ceux se rapportant à la condition de « l'utilisation comme moyen de locomotion personnelle », on peut se référer aux circulaires administratives qui ont été publiées pour recommander une interprétation souple, en ce sens qu'il n'est pas requis que le handicapé conduise lui-même le véhicule et qu'il suffit que celui-ci soit à son usage; autrement dit, il ne faut pas nécessairement qu'il soit toujours présent dans le véhicule chaque fois que celui-ci est utilisé, la voiture pouvant aussi bien servir à ses déplacements personnels qu'à aller chercher en cas d'urgence des médicaments à son intention, etc. Seuls les abus en la matière sont réprimés.

En fait, cette législation contient pourtant deux dispositions qu'il conviendrait d'améliorer.

Tout d'abord, il ne paraît guère logique de subordonner le bénéfice des avantages fiscaux à la paralysie entière ou à l'amputation des membres supérieurs, alors qu'une invalidité de 50 p.c. seulement suffit quand il s'agit des membres inférieurs. Tous ceux qui ont l'habitude de conduire une voiture savent fort bien qu'en raison de la densité actuelle du trafic, il n'est plus possible de conduire convenablement une automobile si l'on n'a l'usage des bras et des mains qu'à 50 p.c. ou moins encore. Comme le maintien de cette discrimination n'a donc plus aucun sens, nous proposons de modifier les dispositions du Code de la T.V.A. qui concernent ce point. Il s'ensuivra implicitement que les dispositions de l'article 5 du Code des taxes assimilées aux impôts sur les revenus devront désormais être interprétées autrement.

Par ailleurs, il y a la disposition du susdit arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970, et plus spécialement le tableau A, XXII, 1, dernier alinéa, qui prévoit que l'invalide perd le bénéfice de la réduction de taux lors de l'acquisition de sa voiture automobile s'il payait déjà volontairement la taxe de circulation. Nous estimons que cette disposition ne se justifie pas, car :

a) la possibilité de restitution intégrale prévue par l'article 77 du Code de la T.V.A. subsiste, de sorte qu'on en arrive à cet illogisme de commencer par refuser la réduction de taux pour restituer ensuite la totalité de la taxe;

b) il n'est pas très logique de pénaliser une personne par une augmentation d'impôt parce qu'elle a payé *volontairement* une autre taxe sans y être tenue.

Par conséquent, nous demandons de supprimer ladite disposition.

Voorgesteld wordt deze wet te laten ingaan met ingang van het dienstjaar 1972, wat aan de invaliden die in dit geval verkeren de mogelijkheid opent een terugbetaling te eisen.

J. HENDRICKX.

✱✱

VOORSTEL VAN WET

ARTIKEL 1.

In artikel 77 van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde wordt § 2, b), eerste lid, vervangen als volgt :

« b) personen die volledig blind zijn en personen met een blijvende invaliditeit van ten minste 50 t.h., uitsluitend te wijten aan de gebrekkigheid der bovenste of onderste ledematen. »

ART. 2.

In tabel A, XXII, bij het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970, bekrachtigd door de wet van 27 mei 1971, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

a) De bepaling van het derde lid wordt vervangen als volgt :

« b) personen die volledig blind zijn en personen met een blijvende invaliditeit van ten minste 50 pct., uitsluitend te wijten aan de gebrekkigheid der bovenste of onderste ledematen. »

b) De bepaling van de laatste zin van het laatste lid onder punt 1 wordt geschrapt.

ART. 3.

Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 1972. Invaliden die, in toepassing der vorige artikelen, op een gunstigere regeling konden aanspraak maken, kunnen hierop hun rechten laten gelden binnen zes maanden na de bekendmaking van deze wet.

J. HENDRICKX.

J.P. GILLET.

M.-Th. GODINACHE-LAMBERT.

R. VREVEN.

Nous proposons que la loi soit mise en vigueur à partir de l'exercice 1972, ce qui permettra aux invalides remplissant les conditions prévues de prétendre à la restitution.

✱✱

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE 1er.

A l'article 77 du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, § 2, b), l'alinéa premier est remplacé par la disposition suivante :

« b) les personnes frappées de cécité complète et les personnes atteintes d'une invalidité permanente de 50 p.c. au moins, résultant exclusivement d'infirmités frappant les membres supérieurs ou inférieurs. »

ART. 2.

Au tableau A, XXII, annexé à l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970, confirmé par la loi du 27 mai 1971, sont apportées les modifications ci-après :

a) L'alinéa 3 est remplacé par la disposition suivante :

« b) les personnes frappées de cécité complète et les personnes atteintes d'une invalidité permanente de 50 p.c. au moins, résultant exclusivement d'infirmités frappant les membres supérieurs ou inférieurs. »

b) La dernière phrase du dernier alinéa du point 1 est supprimée.

ART. 3.

La présente loi entre en vigueur à la date du 1er janvier 1972. Les invalides qui, en application des articles qui précèdent, pourraient prétendre à un régime plus favorable, pourront faire valoir leurs droits à cet égard dans les six mois de la publication de la présente loi.